

A Dunaújvárosi Főiskola bemutatása*

DR. BOGNÁR LÁSZLÓ főigazgató, Dunaújvárosi Főiskola

Nagy tiszteesség a főiskola számára, hogy egy ilyen küldöttgyűlés helyszíne lehet. Egy pár szóval szeretném bemutatnia a mai Dunaújvárosi Főiskolát, amelynek kapcsán térnék ki a kohászati anyagmérnökképzés jelenlegi helyzetére a főiskolán belül. Szomorú szavak is lesznek közöttük. A történetünket 1951-től eredeztetjük, amikor még kohóipari technikusként indult ez az intézmény. Eredetileg a Dunai Vasmű kiszolgálására hozták létre, aztán lett belőle kohóipari technikum, illetve később az akkori miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemhez csatolták főiskolai karként.

Úgy gondoljuk, hogy 2000-től egy kicsit újjászületett a Főiskola. Mi nagyon szerettük az Alma Matert, nagyon szeretjük ma is. Példamutatóan tudunk elválni a Miskolci Egyetemtől, de hogy fogalmazzam úgy, hogy egy kicsit a gyarmati sors bélyegei voltak rajtunk, és azóta érezzük ezt igazán, amióta nem tartozunk a Miskolci Egyetemhez. A szakmai kapcsolatok jók voltak és jók ma is, de az önállósulás pénzügyileg nagy fellélegzés volt a Főiskola számára.

Nézzük a képzési területeinket, hogy mi az, amit ma nyújtani tudunk. Először a kohó- és anyagmérnöki képzés indult. Én úgy hallom, hogy abban az időben még a gépészmérnököket sem vették nagyon emberszámba, mert itt, aki ezen a Főiskolán számított, az a kohómérnök volt. Később a gépészmérnökök is úgy-ahogy kivívták a megbecsültségüket, még később belépett a műszaki tanárképzés, majd a szervező szakból informatika szak lett. A '90-es évek eleje hozta az igazán nagy váltást, amikor a közgazdászoképzés, illetve a műszaki menedzserképzés is beindult a Főiskolán. Eddig az ideig mégiscsak jobbára technokrata felsőoktatási intézmény voltunk, még ha a közgazdászoképzéssel be is léptünk egy kicsit a műszaki területtől eltérő területekre. 2003. az az év, amikor a művelődésszervező, illetve a kommunikációképzéssel kimerészkedtünk a bölcsész-területre. Tulajdonképpen ez az a szakstruktúra, ami miatt azt merem mondani, hogy a Dunaújvárosi Főiskola kis „univerzitás”-ként működik a régióban, vagyis viszonylag széles képzési körű palettát tud nyújtani. Honlapunkon megtalálhatók azok az alapszakok, főiskolai alapképzési szakok, amiket a ma érettségizettek számára tudunk kínálni.

Elsőként emelem ki az anyagmérnöki BSc szakot. Az országban elsőként kaptuk meg azt a jogosultságot, hogy a régi főiskolai szak helyett most ezt a BSc szakot indítsuk. Nem tudom, hogy ki mennyire familiáris ezzel a bolognai átmenettel, a részleteibe most nem mennék bele. A felsőoktatásban egy komoly lépcsőfok, hogy a régi főiskolai szakok helyett BSc és MSc szakokat fogunk indítani. Szakjaink között ma a különféle szakpárosítással viszonylag nagy palettát tudunk nyújtani az ide felvételizni szándékozóknak. A diplomások tovább-

képzésére is vannak szakjaink. Összességében a különböző szakokon és szinteken ma 30-36 szakot tudunk kínálni.

Fejlődésünknek, a létünknek az volt, illetve ma is az az alapja, hogy időben elkezdtük a nyitást a hallgatók létszámát illetően. A valamikori 700-800-1000 főhöz képest 2005-ben már 5000 körül van a hallgatói létszám. Ez egy igen jelentős mennyiségi változás, aminek nagyon örülünk. A Főiskola két nagy területe a gazdaság, közgazdász és az informatikus képzés. Tavaly indítottuk a kommunikációs szakot. Tehát a Főiskola ma három fő lábón áll, úgymint a közgazdász, az informatikus és a kommunikátor képzés.

A gépészmérnöki képzés összességében 4-500 főt tesz ki, tehát még jelentős létszámú. A kohász- és az anyagmérnök képzés jelentősen visszaesett az igen kis létszámú szakok között szerepel. Az elmúlt időben komoly problémákat okozott ezeket a szakokat egyáltalán beindítani, fenntartani, jövőjük egyértelműen a DUNAFRR hozzáállásától függ. Megragadom az alkalmat, hogy felhívjam a DUNAFERR itt megjelent vezetőinek figyelmét a Főiskolánkra. Kérjük az új vezetőket, hogy gondolják végig a szakmai utánpótlás igényét és tárgyaljuk meg azt. Keressük meg az együttműködés kereteit, mivel a támogatásuk nélkül hosszú távon nem tudjuk fenntartani ezen szakmák oktatását. Aki tegnap a Szalamander ünnepségen ott volt, az meggyőződhetett arról, hogy a főiskolán él a szakmai tradíció és szeretnénk ezen szakmákat megőrizni. Ekkora tradícióval természetesen nem szeretnénk és nem is fogunk lépéseket tenni a város és ez ügyben legfőbb partnerünk a DUNAFERR nélkül. Nagyon vártuk, hogy konszolidálódjanak a DUNAFERR-en belüli viszonyok, hogy közösen tudjuk azt a stratégiát kitalálni, ami a hosszú távú fenntarthatóságot biztosítja. A középvezetői réteggel beszélgetve jól tudjuk, hogy rövid időn belül súlyos szakember-utánpótlási problémái lesznek a DUNAFERR-nek, tehát alkalmazói oldalról az igény megvan, csak a mechanizmust, a rendszert kell kiépíteni, hogy ez mindkettőnk számára jó legyen.

A mi életünk sem volt egyszerű, hiszen a hallgatói létszám 5-6-7-szeres növelése nem járt együtt az oktatói létszám növelésével. Az oktatói létszám ez alatt az idő alatt körülbelül a másfélszeresére emelkedett. Ez azt jelentette, hogy az oktatási-tanítási technológiát teljesen át kellett dolgozzuk. Közben természetesen a tudományos kutatás sem másodrangú a Főiskolán, még akkor sem, hogy mi tudjuk, hogy Főiskola vagyunk, és nem alapkutatásokat végzünk, hanem fejlesztéseket. Ma 38 fő kandidátusi illetve PhD fokozatú oktató van a Főiskolánkon.

Az utóbbi időben – főleg 2000 után – mind területileg, mint az infrastruktúrát illetően nagyon szépen

Lábjegyzet: * Az OMBKE 94. Küldöttgyűlésén, Dunaújvárosban, 2005. május 20-án elhangzott előadás hangfelvétel alapján leírt szövege.